

NAGYBÖJT 2. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Ter 15,5-12.17-18 – Fil 3,17-4,1 – Lk 9,28b-36

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

Nagyböjt van, Húsvétra készülünk. Húsvét-hitű emberek a keresztények. Ez a második nagyböjti vasárnap pontosan ebben akar nekünk segíteni. Hogyan válhatunk Húsvét-hitű emberekké? Hogyan lehet a kereszténység húsvéti kereszténység? A teremtett világban az ember az egyetlen lény, aki úton van önmaga felé. Az ember az egyetlen lény, akinek a létét, az életét a cél felől lehet meghatározni. Csakhogy mi a cél?

Ezzel kapcsolatosan annyi vélekedéssel találkozunk. A legegyszerűbb: embernek kell lenni. Na de mit jelent ez? Valójában a cél a mi számunkra, akik Isten képére és hasonlatosságára teremtettünk, a mi számunkra a cél: az istenképiségünk elmélyítése. Az istenképiségünk kialakítása, hogy ilyen emberként éljünk ebben a világban és megjelenítsük ezáltal a Teremtőt, a Megváltót. Nézzünk önmagunkba és kérdezzük meg: hol tartunk az úton?

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Keresztény arculatunkat kellene kialakítani, hiszen küldetésünk van, Krisztustól ránk bízott küldetésünk. Ez lenne a feladatunk ebben a világban, a megváltott világban, hiszen Húsvét a világ megváltása. Húsvét olyan ajándékokat szabadított fel, amely értékek alkalmasak arra, hogy ezt a világot átalakítsák. Nagyböjt pontosan arra való, hogy az ember lelkileg átélje ezt a folyamatot. Hogyan formálódik, alakul az ember gondolkodásmódja és milyen is a hívő embernek, a keresztény embernek az élete, az arculata.

Ezen a mai vasárnapon ezzel a nagyon sajátos üzenettel találkoztunk, amit egyszerűen így mond a hitmagyarázat: Urunk színeváltozása. Ahogy mondtam, a nagyböjti idő Húsvétra készít fel bennünket, és ez az esemény, amivel ma szembesít bennünket a Biblia, Jézus színeváltozása, egy nagyon fontos üzenetet hordoz az ott lévő három apostol számára, Péter, Jakab és János számára. Hiszen ők Jézushoz tartoztak, nagyon sok mindent ismertek Jézus életéből, talán még azt is gondolhatták, hogy ismerik Jézust. Csak nem teljesen.

Mint ahogy mi is vagyunk: még önmagunkat se ismerjük teljesen, a másik embert meg még kevésbé, Istent pedig... Ezért is hangsúlyoztam ezt a mondatot, hogy az ember az egyetlen lény, aki úton van önmaga felé. Bizony hosszú utat kell megtenni, míg az ember megszerzi saját arculatát. A mi saját arculatunk, a húsvéti hit, a Feltámadás hitének a kiragyogása. Nagyon fontos, hogy az üzenet ma is eljusson hozzánk.

Egyébként azt akartam volna megkérdezni Önöktől: jó nekünk itt lenni? Terike mondta nekem, hogy egy idejára ember kérdezte: lesz vasárnap mise? Ő elég mélyhitű ember ahhoz, hogy eltássa a száját. Mert négynapos munkaszünet van, hát akkor a vasárnapot hagyjuk. Jó nekünk itt lenni? Vigyázzunk a válasszal! Köszönöm fiúk, hogy megmentettetek az üres templomtól, hogy itt vagytok. Mert négynapos munkaszünet van.

Jó nekünk Istenhez tartozni? Jó nekünk isteni életformánkat alakítani? Jó nekünk a törvények Istenéhez tartozni? Jó nekünk a szeretet Istenéhez tartozni? Ez a mai jelenet, amit hallottunk az Evangéliumból, ez talán így is mondható, hogy Húsvétnek a hírnöke. Jézus van a középpontban. Hallottuk az Atya szavát: Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok. Kedves testvérek! Hogy jó vagy nem jó nekünk itt lenni, jó vagy nem jó nekünk Isten közelében lenni, Istenhez tartozni? A Biblia ezzel a jelenettel azt hangsúlyozza, hogy az embernek a legjobb lehetősége az, hogy Istenhez tartozhat. Istenhez a Teremtőhöz, a Megváltóhoz, a hűségéhez.

Ezzel a szövetségekötéssel, amit hallottunk az ószövetségi olvasmányból, az Ábrahámval való szövetség hűségét hangsúlyozza a Szentírás, Istennek a hűségét. Abban a korban, amikor ez a szövetségekötés történt Ábrahám meg Isten között, akkor ezt valamiképpen így fejezték ki, hogy egy élőlényt – amely úgy, ahogy van, egész – kettévágtak. Ezzel azt akarták kifejezni, hogy a szövetség sohasem szakíthatja meg azt az egységet, amit a szövetségekötéskor meghatároztak. A két fél összetartozik.

És nekünk, amikor a saját arculatunkat akarjuk kialakítani, akkor ezen kell elgondolkodni, Jézusra figyelve, akinek legfontosabb az Atya akarata. Aztán akinek mindennél fontosabb, hogy értünk van, értünk lett emberré és minket akar segíteni abban, hogy valóban az Istenhez tartozhassunk, hogy felnőjünk ebben a világban, a mindennapok világában istenes emberré. Ha én azt a kérdést tenném fel, hogy jó nekünk itt, akkor ez pontosan erről szól, hogy felismerjük-e azt, hogy a mindennapok világában nem olyan egyszerű, de mindennél fontosabb az istenképűségünk kialakítása. Mert az Isten nélküli világnak az útját ismerjük. Az Isten nélküli világ útja az, ami itt a szomszédunkban most történik. Háború ember és ember között. Az istenes világ meg béke ember és ember között.

Ha csak ezen gondolkodunk el, semmi máson, még akkor a belső indításainkra nem is gondolunk, a hitre, a reményre, a szeretetre. A hitre, ami világosság, a reményre, ami mozgósít és a szeretetre, ami éltet. Ha csak egyszer ezt a háromságot gondolnánk végig, milyen más életünk lenne, mennyivel több lenne a fény benne, mennyivel több mozdulat lenne egymásért a remény jegyében és mennyire és mennyivel előbb lenne a szeretet jegyében egymáshoz tartozásunk, egymással való kapcsolatunk. Ha ezt egyszer fölismerik – ez a húsvéti hit, ez a húsvéti világ –, akkor bátran mondhatnánk azt, hogy jó nekünk itt. Mert erre van szüksége mindenkinek, és a mi küldetésünk éppen abban áll, hogy ezt fölmutassuk, hogy az emberek kezdjék megérteni, hogy ez az ember útja, ez az ember életének értelme és célja.

Akkor csak nagyon röviden, miért ez a mai üzenet, ez a képi üzenet, hiszen Jézus a színeváltozása előtt is, meg a színeváltozása után is arról beszélt, hogy az Isten úgy gondolta el a mi megmentésünket, hogy az Emberfiának szenvednie kell. Szenvedésével tudja megmutatni azt, hogy mi az ember útja. Nagyon egyszerű (kimondani persze): a Golgotán át vezet az ember útja a Színeváltozás hegyére. Csak a szenvedések, az áldozatok, a megpróbáltatások árán tudhatunk olyan közel jutni egymáshoz, amelyet fényességesnek mondunk, amelyet örömtelinek mondunk.

Nincs más út, Jézus erről beszélt az apostoloknak, és erre nem gondoltak, pedig azt hitték, ismerik Jézust. Két világ találkozik ebben a képben, a jelen világ, meg egy másik világ. A jelen világ, a mi emberi világunk, az ellenségeskedések, a botrányok, a háborúk világa, a megpróbáltatások, szenvedések világa, vagy szürke hétköznapi világunk – és az Isten világa. Ez a kettő találkozik és ez a találkozás, ha igazi, akkor az ember rádöbben arra, hogy valóban ez az ember útja, nem lehet másképpen emberarcú lényként élni ebben a világban.

Jézus ezt ragyogtatja föl ezeknek az apostoloknak, ezzel a sajátos jelenséggel, hogy ne azzal foglalkozzanak, mint Péter, amikor először Jézus szólt arról, hogy szenvednie kell és meghal: Isten ments Uram, ez nem történhet meg Veled. És akkor most, amikor ezeket a szavakat hallják, a szenvedés szavait, gondolom, hogy mennyire értetlenkedve hallhatták, hogy mégis. Ezért is volt az, hogy, amikor a jelenségnek vége van és lejönnek a hegyről, akkor Jézus a lelkükre köti, hogy erről ne beszéljenek senkinek. Mert a szenvedést, a megpróbáltatásokat sose tudja megérteni az ember. Nem tudja megérteni azt, hogy mi keresnivalója van mindennek a mi emberi életünkben, hiszen ha ilyenek történnek, akkor hol az Isten. Mintha Istennek az lenne a dolga, hogy mindezeket kiszűrje a mi mindennapjainkból, miközben természetesen még köszönőviszonyban sem vagyunk adott esetben az Istennel.

Valóban, ez a látszat az a világ, amit látunk. Nagyon érdekes, ha ezt a gondolatiságot összetesszük: amit látunk, az a látszat, és ami a valóság, azt nem látjuk. A valóság az, ami akkor lesz a miénk, amikor ezt az utat vállaljuk, Jézus útját. Mennyire értették ezt, Testvérek, a gondolkodók. Pilinszky azt mondja a mi emberi életünkkel kapcsolatosan, hogy a halál felé sodródó menet az emberélet. Radnóti meg azt mondja, a megkeresztelték szédelgése. Mindannyian a halál felé megyünk, a halál felé sodródunk, Pilinszky szerint, Radnóti szerint: a megkeresztelték értetlen járta-kele az emberélet.

És Jézus pontosan ezt fejezi ki. Az apostolok is akkor értik meg igazán, amikor Jézus feltámad, mert az emberi élet csúcsa nem a halál, az emberi élet csúcsa a Feltámadás. És a Feltámadás az, amikor hitben, reményben és szeretetben együtt élünk, és ez az ígérete annak a valóságnak, amit az istenszeretet Fia tanít nekünk.

Ha magát a jelenséget csak egy két elemével még megtekintjük, akkor azt hallottuk, Mózesrel meg Illéssel társalgott Jézus. Mózes a törvényhozó, Illés a próféta, aki az Isten jóságáról, hűségéről prófétál a népnek. Ők azok, akik az Ószövetség létrejöttében Istennek a munkatársai. Csakhogy Jézus nem azért jött, hogy megszüntesse a törvényt, de azért jött, hogy az Ószövetség helyett egy Újszövetséget hozzon. Péternek, Jánosnak, Jakabnak az lesz a dolguk, hogy a törvény vallásából a szeretet vallását hozzák el az embereknek, mert a törvény nem üdvözít. Tessék csak a törvényhozásra gondolni, tessék csak gondolni arra, amikor a törvényekre hivatkozva próbálják az emberek elintézni a dolgaikat... hagyjuk az egészet. Egyetlen út van a dolgaink elintézésére, a szeretet. A szeretet pedig nagylelkűség, adott esetben megbocsátás. Valamiképpen az, amikor az ember a másikat, aki bajban van, szeretetben fogadja be az életébe és új világ támad ezáltal a befogadás által.

Kedves jó testvérek! Nagyöjt van. Jó lenne megérteni, hogy az út, az emberré válás útja a Golgotán át vezet, mindegyikünk útja, hisz vagy nem hisz. Ha nem tudunk egymásért szenvedni, nem tudunk egymásért áldozatot hozni, sosem lesz a megdicsőülés hegye, sosem lesz emberhez méltó életünk. Nagyöjtben ezen a titkon kell elmélkednünk, gondolkodnunk, hogy miképpen lehetünk képesek ezen az úton járni és olyan emberi kapcsolatokat kialakítani egymással, amely valóban az ember örömét, az ember boldogságát, az ember életének az értelmét jelenti. Csak egy a feltétel: „Ez az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok!”

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Kívánok mindenkinek keresztény szellemiségű pihenőnapokat, amelyben Isten üzenetének a meghallgatására is azért adatik idő. Gondoljanak csak arra, amit az Úr mond: „Ez az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok!” Mennyi időt fordítunk ezekre a különböző beszédekre, a pártok különböző üzeneteinek a meghallgatására. Ha ezzel hasonlítjuk össze az

Isten kérését: „a Fiamat hallgassátok!” – ez a templomokban adatik meg. Otthon a fotelban a kortesbeszédeket hallgatva, azt hiszem, alig találkozunk a Fiú szavával. Ne szalasszuk el ezt a lehetőséget, hogy az Isten szavát is hallgathatjuk. Kívánok mindenkinek jó pihenőnapokat, azoknak is, akik nincsenek itt természetesen, és mindenkinek. De ha egy igazi magyar jövőről álmodunk, akkor azt hiszem, kicsit jobban oda kell figyelni Jézus szavára, mint ahogy eddig tettük. Fontoljuk ezt meg, mert túl sok a látszat és kevés közünk van a valósághoz. Ez, ami itt van, ez látszat, az éginek nem mása. Mindenképpen elgondolkodtató ez nekünk.

De még inkább az, hogy... Toncsi, gyere ide mellém! Rám nő... hát persze. 16 éves ma! Azt szeretném kérni, hogy az Isten áldása, ami most majd érkezik, ennek a gyerekek a fejére bőségesen szálljon. Ő még csak tizenhat éves, úgy nagyjából 16 évesen még a régiek is itt voltak, aztán 18 éves korukban már nem, aztán 20 éves korukban meg már nem is tudom, kit követnek. Persze kivételek vannak. Mindenesetre Toncsi, Nagyapád nagyon boldog lehet. Ennek a gyerekek egy csodálatos nagyapja volt, akit nem olyan túl régen fiatalon temettünk el, és csoda örökséget hagyott erre a családra, amelyhez Toncsi is tartozik. A Jóisten áldása legyen Veled! Az enyém biztos, hogy mindig meglesz.

+ *Á L D Á S* +